

**Mál nr. 119/2016****M  
og****vátryggingafélagið V vegna málskostnaðartryggingar fjölskyldutryggingar.****Tómlætisfrestur 2. mgr. 51. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.****Gögn.**

Málskot, móttakið 12.4.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 19.4.2016.

**Málsatvik.**

Í gögnum málsins kemur fram að M á í ágreiningi við fyrrverandi eiginkonu sína (X) vegna atvika í tengslum við lífeyrisréttindi og liggur fyrir í málinu stefna X gegn M sem þingfest var í Héraðsdómi Reykjavíkur 29. október 2015. Í málinu liggja einnig fyrir upplýsingar um að í skilnaðarsamningi M og X hafi verið ákvæði um skiptingu lífeyrisréttinda. Af gögnum málsins má einnig sjá að ágreiningur sá sem leiddi til umrædds dómsmáls er að minnsta kosti hægt að rekja til bréflægs svars M dags. 13. mars 2015 við áskorun X um að M legði fram tiltekin lækisfræðileg gögn. Í tölvupóstum dags. 12. og 17. mars 2015 tilkynnti lögmaður M um umræddan réttarlegan ágreining til V. Í tölvupósti dags. 18. mars 2015 hafnaði V greiðsluskyldu með þeim rökum að ágreiningur M og X varðaði hjónaskilnað þeirra og væri slíkur ágreiningur undanþeginn greiðsluskyldu, sbr. gr. 38 í vátryggingarskilmálum fjölskyldutryggingar. Einnig væri ekki uppfyllt ákvæði 37. gr. sömu skilmála um að vátryggingin þurfi að hafa verið í gildi í tvö samliggjandi ár áður en ágreiningur kemur upp.

M telur að ágreiningur sé ekki í tengslum við hjónaskilnað heldur uppgjör á lífeyrisréttindum löngu eftir að þau X skildu. Einnig vísar M til þess að um nýtt mál sé að ræða eftir að M var stefnt í október 2015 og hafi hann þá verið búinn að vera með vátryggingu hjá V í meira en 2 ár.

V telur í fyrsta lagi að afstaða félagsins til málsins hafi legið fyrir með tölvupósti 18. mars 2015 og þá hafi verið vísað til þess að M hefði eitt ár skv. 2. mgr. 51. gr. laga um vátryggingarsamninga til að bera neitun félagsins undir úrskurðarnefnd eða dómstóla. Það hafi M ekki gert fyrir en málskoti til úrskurðarnefndar, sem móttakið hafi verið 12. apríl 2016. Hafi þá ársfresturinn verið liðinn. Í öðru lagi telur V að ágreiningur M og X sé þess eðlis að hann varði hjónaskilnað þeirra þar sem í skilnaðarsamningi hafi verið kveðið á um skiptingu lífeyrisréttinda og að ágreiningur hafi komið upp í málinu, þó stefna hafi ekki legið fyrir fyrr en í október 2015, fyrr á árinu 2015 og þá hafi ekki verið liðin tvö samliggjandi ár þar sem M hafi haft fjölskyldutryggingu hjá V.

**Álit.**

Í 2. mgr. 51. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 kemur fram að ef vátryggingafélag hafnar kröfu vátryggðs í heild eða að hluta glati hann rétti til bóta ef hann hefur ekki höfðað mál eða krafist meðferðar fyrir úrskurðarnefnd skv. 141. gr. sömu laga innan árs frá því að hann fékk skriflega tilkynningu um að kröfu hans væri hafnað. Einnig kemur fram að í slíkri tilkynningu skuli þess getið hver fresturinn er og með hvaða hætti er unnt að rjúfa hann og afleiðinga þess að ekki er aðhafst fyrir lok hans. Þegar litið er til samskipta lögmanns M við V verður ekki annað séð en að í tölvupósti V dags. 18. mars 2015 hafi kröfu M verið hafnað. Kröfu sem á rætur sínar að rekja til ágreinings sem kom upp í síðasta lagi í upphafi árs 2015 þó málinu hafi ekki verið stefnt fyrr en í október það ár. Þegar kröfunni var hafnað benti V á þau atriði sem tilgreind eru í 2. mgr. 51. gr. laga um vátryggingarsamninga. Verður því ekki hægt að líta framhjá því að þegar málskot M var móttakið hjá nefndinni hafi ársfrestur umrædds ákvæðis hafi liðið 18. mars 2016 og hafi M því glatað mögulegum rétti sínum til bóta þar sem málskot hans hafi ekki borist fyrr en 12. apríl 2016.

Þegar af þeirri ástæðu er ekki ástæða til að fjalla frekar um 37. eða 38. gr. vátryggingarskilmála V.

**Niðurstaða.**

M hefur glatað rétti til bóta úr málskostnaðartryggingu fjölskyldutryggingar hjá V á grundvelli 2. mgr. 51. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004.

Reykjavík, 14. júní 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.